

maaltijd krijgen ze er één. De chloroform maakt ze zo suf dat ze niet in opstand komen.'

'Ja maar,' zeiden wij, 'waarom verkopen ze ze aan kinderen?'

'Het is een complot,' zei Thwaites. 'Een complot van grote mensen om ons zoet te houden.'

Het snoepwinkeltje van Llandaff was in het jaar 1923 de spil waar ons leven om draaide. Het was voor ons wat een kroeg is voor een dronkelap, of een kerk voor een bisschop. Zonder die winkel hadden we niet veel gehad om voor te leven. Maar er kleefde één verschrikkelijk groot bezwaar aan die snoepwinkel. De vrouw die de winkel bezat, was een verschrikking. We haatten haar als gif en daar hadden we alle redenen toe.

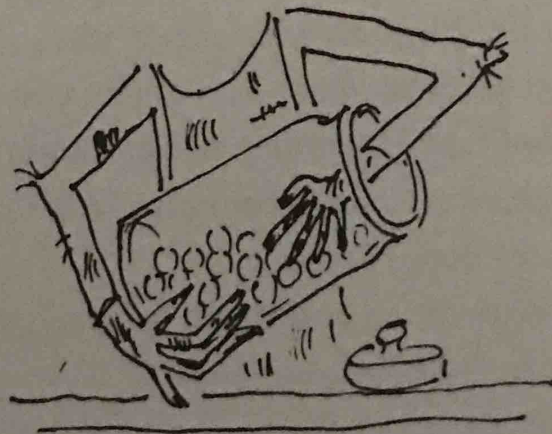
Ze heette mevrouw Pratchett. Ze was een klein, mager oud wijf met een snor op haar bovenlip en een mond zo zuur als een groene kruisbes. Ze lachte nooit. Ze begroette ons nooit wanneer we binnenkwamen en het enige wat ze tegen ons zei, was: 'Ik heb je wel in de gaten dus blijf met je gore poten van de chocola af!' of 'Je komt hier niet om te kijken. Je koopt of je dondert op!'

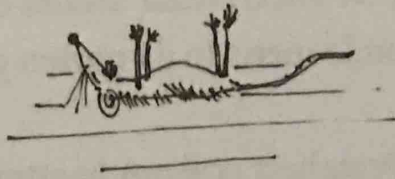
Het afschuwelijkste van mevrouw Pratchett was haar smerigheid. Haar schort was grauw en vettig. Aan haar bloes kleefden stukjes van haar ontbijt: broodkruimels en theevlekken en spatjes opgedroogd eigeel. Maar het waren haar handen die ons het meest dwarszaten. Ze zagen eruit alsof ze de hele dag kolen op het vuur hadden geschept. En vergeet alsjeblieft niet dat het deze zelfde handen en vingers waren die in de potten met snoep gingen wanneer we voor een penny toffees of wijngums of notenbrokken vroegen. In die dagen waren er nog maar bitter weinig gezondheidswetten en niemand, en mevrouw Pratchett al helemaal niet, kwam op het idee een schepje te gebruiken om de snoep eruit te halen, zoals tegenwoordig. Alleen al het zien van die walgelijke rechterhand met zijn zwarte nagels die een ons chocoladeborstplaat uit een pot graaide, zou een halfverhongerde zwerver nog

de winkel uitgejaagd hebben. Maar ons niet. Snoep was waar we voor leefden. We zouden nog wel erger dingen verdragen hebben om eraan te komen. Dus stonden we alleen maar stuurs en stil te kijken terwijl dat weerzinwekkende oude mens in de potten graaide met haar vieze vingers.

Waar we mevrouw Pratchett ook om haatten was haar gierigheid. Als je je zes pence niet in één keer besteedde, kreeg je geen zakje. Dan kreeg je je snoep gedraaid in een stukje oude krant, dat ze van een stapeltje *Daily Mirrors* op de toonbank afscheurde.

Je begrijpt dus wel dat we ontzettend de pest hadden aan mevrouw Pratchett, maar we wisten niet goed hoe we haar te pakken konden nemen. Er werden heel wat plannetjes verzonnen, maar niet één was uitvoerbaar. Niet één, dat wil zeggen, tot we plotseling, op een gedenkwaardige middag, de dode muis vonden.

Het grote muizenplan

Mijn vier vrienden en ik hadden achter in de klas een losse plank in de vloer ontdekt en toen we hem omhoog wrikten met het lemmet van een zakmes, zagen we dat er een grote holle ruimte onder was. We besloten dat dit onze geheime bergplaats zou zijn voor snoep en andere kostbaarheden zoals knikkers, apennoten en vogeleitjes. Iedere middag na de laatste les wachtten wij vijven tot de klas leeg was, dan lichtten we de plank op en bekeken onze geheime schat, misschien legden we er iets bij of haalden er iets uit.

Op een dag tilden we de plank op en vonden een dode muis tussen onze schatten. Het was een opwindende ontdekking. Thwaites pakte hem bij zijn staart en zwaaide hem voor onze gezichten heen en weer. 'Wat zullen we ermee doen?' riep hij.

'Hij stinkt!' schreeuwde iemand. 'Gooi 'm vlug uit het raam!'

'Wacht even,' zei ik. 'Niet weggooien.'

Thwaites aarzelde. Ze keken allemaal naar mij.

Wanneer je over jezelf schrijft moet je proberen de waarheid te vertellen. De waarheid is belangrijker dan bescheidenheid. Ik moet jullie daarom wel vertellen dat ik het was, en ik alleen, die op het grote gewaagde muizenplan gekomen is. Wij hebben allemaal onze momenten van glans en glorie en dit was het mijne.

'Waarom,' zei ik, 'waarom stoppen we hem niet stiekem in een van

mevrouw Pratchett's snoepotten? Als ze er dan met haar smerige hand in gaat om een handje snoep te pakken, pakt ze in plaats daarvan een stinkende dode muis.'

De andere vier staarden me verbluft aan. Toen begon het geniale van het plan tot ze door te dringen en begonnen ze te grijnzen. Ze sloegen me op de rug. Ze juichten me toe en dansten de klas rond. 'We gaan het meteen doen!' riepen ze. 'We doen het op weg naar huis! Het is jouw idee,' zeiden ze tegen me, 'dus mag jij de muis in de pot doen.'

Thwaites gaf me de muis. Ik stopte hem in mijn broekzak. Toen liepen we de school uit en staken de dorpsweide over naar de snoepwinkel. We waren tot het uiterste gespannen. We voelden ons net een bende desperado's op weg om een trein te overvallen of het kantoor van de sheriff op te blazen.

'Denk eraan dat je hem in een pot doet, die vaak gebruikt wordt,' zei iemand.

'Ik doe hem bij de toverballen,' zei ik. 'De toverballenpot staat nooit achter de toonbank.'

'Ik heb een penny,' zei Thwaites, 'dus zal ik om een sorbetzuiger en een dropveter vragen. En wanneer ze zich omdraait om ze te pakken, laat jij vlug de muis in de toverballen vallen.'

Nu was alles geregeld. Een beetje verwaand stapten we de winkel binnen. Dit keer waren wij de machthebbers en was mevrouw Pratchett het slachtoffer. Ze stond achter de toonbank en zag ons met haar kleine, kwaadaardige varkensoogjes naderbij komen.

'Een sorbetzuiger alstublieft,' zei Thwaites tegen haar en gaf haar zijn penny.

Ik bleef een beetje achter in het groepje en toen ik mevrouw Pratchett een paar seconden haar hoofd om zag draaien om een sorbetzuiger uit de doos te vissen, tilde ik de zware stop van de toverballenpot op en liet de muis erin vallen. Toen deed ik zo stilletjes

mogelijk de stop weer op de pot. Mijn hart klopte in mijn keel en mijn handen waren nat van het zweet.

'En een dropveter alstublieft,' hoorde ik Thwaites zeggen. Toen ik me omdraaide zag ik mevrouw Pratchett een dropveter aanreiken met haar vieze vingers.

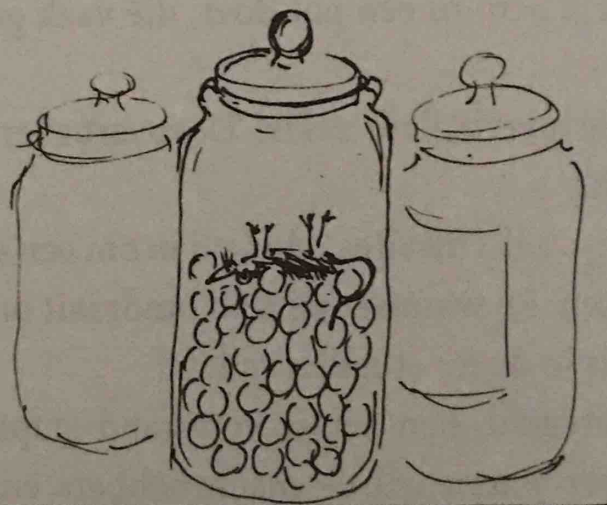
'Ik wil jullie hier niet allemaal binnen hebben als er maar één iets koopt,' krijste ze ons toe. 'Schiet op jullie! Maak dat je wegkomt!'

Zodra we buiten waren, zetten we het op een rennen. 'Heb je het gedaan?' schreeuwden ze me toe.

'Ja natuurlijk!' zei ik.

'Mooi zo!' riepen ze. 'Hartstikke goed!'

Ik voelde me een held. Ik was een held. Het was fantastisch zo populair te zijn.

GESLOTEN

Meneer Coombes

De roes van triomf over de dode muis duurde tot we elkaar de volgende ochtend weer ontmoetten op weg naar school.

‘Laten we naar binnen gaan om te zien of hij nog in de pot zit,’ zei iemand toen we de snoepwinkel naderden.

‘Niet doen,’ zei Thwaites vastberaden. ‘Dat is veel te gevaarlijk. Gewoon erlangs lopen alsof er niets gebeurd is.’

Toen we ter hoogte van de winkel kwamen, zagen we een kartonnen bordje voor de deur hangen met GESLOTEN erop.

We bleven stil staan staren. Dat hadden we nog nooit meegemaakt, dat de snoepwinkel op deze tijd van de ochtend gesloten was. Zelfs niet op zondag.

‘Wat zou er gebeurd zijn?’ vroegen we elkaar. ‘Wat zou er aan de hand zijn?’

We drukten onze neuzen tegen het raam en keken naar binnen. Mevrouw Pratchett was nergens te bekennen.

‘Kijk!’ riep ik. ‘De toverballenpot is weg! Hij staat niet meer op de plank! Er is een lege plek waar hij altijd staat!’

‘Hij ligt op de grond!’ zei iemand. ‘Helemaal in gruzelementen, en overal liggen toverballen.’

‘Daar ligt de muis!’ schreeuwde iemand anders.

Nu zagen we het allemaal, de grote glazen pot in scherven met de